U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. V.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2012, č. j. 46 Az 1/2012 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 7. 2012, č. j. OAM-121/LE-BE02-PA03-2012, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2012, č. j. 46 Az 1/2012 - 26, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného odmítnuta. Soud uvedl, že v žalobě žalobce pouze odkázal na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů a na ustanovení § 12 a 16 odst. 2 zákona o azylu. Soud poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, a uvedl, že podaná žaloba neobsahovala žádný žalobní bod. Dne 8. 8. 2012 byla žalobci na návrh ustanovena zástupkyní advokátka JUDr. Irena Straková. Tato advokátka soudu neposkytla doplnění žaloby, a to navzdory tomu, že se dne 16. 8. 2012 na soudě se spisem žalobce seznámila. V souladu s citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu dospěl krajský soud k závěru, že žalobu nelze věcně projednat a odmítl ji podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že jeho zástupkyně se s ním po ustanovení nebyla schopná spojit, a proto jí nemohly být objasněny jeho důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Teprve po vydání usnesení o odmítnutí žaloby

zástupkyně stěžovatele zjistila, že stěžovatel byl dne 6. 12. 2012 propuštěn ze Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem. Osoba sepisující se žalobcem žalobu v pobytovém středisku měla přitom dohlédnout na to, aby žaloba obsahovala alespoň jeden žalobní bod. V moci ustanovené zástupkyně splnění této podmínky nebylo, neboť jí byla účelově odňata možnost osobního kontaktu se stěžovatelem. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2012, č. j. 46 Az 1/2012 - 26, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto judikátu *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

Stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti tomu, že jeho žaloba byla odmítnuta z důvodu absence žalobních bodů, když ve lhůtě pro podání žaloby - a ani později - nebyl stěžovatelem ani jeho zástupkyní uplatněn žádný žalobní bod. Nejvyšší správní soud především odkazuje na své rozhodnutí ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikované pod č. 113/2004 Sb. NSS, z něhož ve svém rozhodnutí vycházel i krajský soud. Podle tohoto rozhodnutí *„(v) důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován“.* V souzené věci žaloba žádný žalobní důvod, a to ani v nejhrubších rysech, neobsahovala, neboť se v ní hovoří pouze o porušení některých ustanovení správního řádu a zákona o azylu a o zkrácení práv stěžovatele, aniž by bylo alespoň naznačeno, v čem měl rozpor se zákonem spočívat a jaká práva stěžovatele měla být zkrácena. Dne 16. 8. 2012 nahlížela do spisu ustanovená zástupkyně žalobce, což bylo v době, kdy ještě mohla žalobu doplnit o žalobní body. Žádné doplnění žaloby však

ustanovená zástupkyně neposkytla, a to ve zbylé lhůtě pro podání žaloby ani později, ač tak v případě nemožnosti kontaktu se stěžovatelem mohla učinit i na základě skutečností zjevných ze soudního spisu, zejména pak ze žalobou napadeného rozhodnutí. Soud navíc rozhodl o odmítnutí žaloby více než tři měsíce po uplynutí lhůty pro podání žaloby.

Nejvyšší správní soud dále poukazuje na své rozhodnutí ze dne 11. 3. 2010, č. j. 7 As 15/2010 - 56, dostupné na www.nssoud.cz, v němž soud dospěl k závěru, že *„(v) případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, a zároveň již není objektivně možné, že by žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil, neexistuje zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s.“* Toto rozhodnutí přímo dopadá na případ stěžovatele; jeho zástupkyni však přesto poté, co byla soudem ustanovena, zbýval krátký časový úsek na to, aby doplnění žaloby provedla samostatně. To však neučinila a nepožádala ani soud o možnost podat doplnění dodatečně poté, co se jí podaří spojit s klientem. Poukaz na to, že bylo chybou blíže nespecifikované třetí osoby, že stěžovatel nepodal žalobu kvalifikovaným způsobem, je podle soudu irelevantní.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud správně posoudil neprojednatelnost podané žaloby. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu